

morní hráčka. Ale pak se všechno změnilo... Až teď jsem se k ní zase vrátila. A jsem za to vděčná.

Je pro orchestrálního hráče komořina duševní hygienou? Nejen duševní, ale i hráčská. V orchestru svou techniku přizpůsobujete druhým a celkovému zvuku. Kdežto v komořině opět nacházíte svůj vlastní tón, musíte hodně cvičit, studovat nové skladby. Všem hráčům bych to doporučovala. Navíc si mohu sama volit repertoár, autory, které chci hrát. A díky tomu se projeví vaše osobnost. Ovšem je třeba být pracovitý. Znamená to, že přijдете večer po zkoušce a učení domů, a ještě několik hodin cvičíte, nebo si naopak kvůli tomu ráno přivstanete.

Co je komorní repertoár vašeho srdce? Mám ráda klasicismus, Mozarta. Ale čím dál více zjišťuji, jak těžký je to autor a kolik dá práce zahrát tak, aby byl člověk spokojen. Mám také moc ráda impresionisty – Ravela, Debussyho... A začínám objevovat i soudobou hudbu. Dosud jsem se jí trochu vyhýbala.

PKF – Prague Philharmonia má komorní řadu, v níž dává prostor vlastním hráčům. Je to pro členy orchestru výhoda? Určitě ohromná příležitost, kdy jednotliví hráči mohou uspokojit své komorní choutky. Pokud nemáte za sebou agenturu, která se postará o koncerty, nemáte mnoho šancí. A PKF nám tuhle možnost a prostor poskytuje. Letos se tyto koncerty konají v Profesionálním domě na Matematicko-fyzikální fakultě na Malostranském náměstí v nádherném sále, který sám o sobě stojí za návštěvu, a navíc je tam výborná akustika. Naše trio chystá pro další sezonu komorní program, kde mimo jiné zazní Takemitsu, Ravel, Štochl.

Neomezujete se však jen na orchestrální a komorní hru. Věnujete se i učení. V čem je pro vás obohacující? S učením mi přicháze-

jí do života osobnosti. Šestileté, třicetileté... Mám štěstí nejen na žáky, ale i na rodiče. Ti všichni mi obohacují život. Jedna maminka například pracovala v sociálních službách, a tak jsme s mezzosopranistkou Lucií Hilscherovou vystoupily v domově pro seniory na Praze 6. Lucie je neuvěřitelně obětavý člověk. Je ochotná sednout ve čtyři ráno po náročném představení na opačném konci republiky na vlak a přijet do Prahy, aby zaspívala dědečkům a babičkám, kteří už se nikam nedostanou.

Hrajete také s klavíristkou Slávkou Verneřovou Pěchočovou. Co chystáte? Prvního dubna budeme hrát pro Život 90, na tomhle benefičním koncertě s námi vystoupí i Lucie Hilscherová. Všechny jsme se zřekly honoráře ve prospěch téhle bohubilé organizace. Vstříc nám vyšlo i Pražské jaro, které nám zdarma pronajalo koncertní prostor v kostele sv. Vavřince.

Na tom, že se možná dřív víc chodilo na koncerty a lidé považovali hudbu za důležitou potřebu, se podílely i Kruhy přátel hudby. Na nich jsem vyrostla! Pocházím z Mladé Boleslavi, kde byl velmi aktivní KPH, a tam jsem měla možnost jako malá slyšet Josefa Suka, Lubomíra Malého, Václava Hudečka, Zdeňka Pulce... Ředitel hudební školy Josef Novák, úžasná osobnost, trval na tom, že my žáci musíme na koncerty chodit, což pro nás nebyla újma, protože jsme na ně chodili rádi. Profesor Novák nám všem, co jsme prošli jeho rukama, vštípil lásku k hudbě. A stalo se tak i díky Kruhům přátel hudby.

Občas mě napadá, že edukační koncerty symfonických orchestrů jsou bezvadná věc spojená s hravostí, přizpůsobená věku dětí, ale na druhé straně převládají zábavnost a klipovitost, které vycházejí vstříc mezím vnímání současného dítěte, a té muziky tam zase není tolik... Podotýkám, že si eduka-

cí vážím a moje poznámka nesměruje proti nim. Na koncertech Kruhů přátel hudby se tohle neřešilo. Nikdo se neptal, jestli dítě vydrží hodinu a půl poslouchat komorní koncert nebo recitál. Dnes se zkracuje doba, po kterou jsou děti schopny vnímat.

Aby ze současných dětí vyrostli posluchači tzv. vážné hudby, měli by v tomto ohledu být aktivnější sami rodiče a pravidelně vodit své děti na abonentní koncerty, recitály a podobně. Jen tak dítě získá posluchačskou zkušenost a vybuduje si potřebu hudbu pravidelně poslouchat. To je složitá věc. Myslím, že v tomto ohledu by se měly víc angažovat základní umělecké školy. Ne každý rodič poslouchá vážnou muziku, chodí na koncerty, tady je prostor pro umělecké školství. Sama všechny své žáky na koncerty vodím.

Věnujete se i dobročinnosti, rovněž ve spojení s muzikou. Nevím, jestli tohle lze brát jako charitu. Podotýkám, že o své práci v téhle oblasti nerada mluvím, nechci ji zviditelňovat. Víte, u nás se hodně dělá pro děti – opuštěné, v dětských domovech apod. –, ale o stáří, o starých lidech jako by nikdo nechtěl nic vědět. A každý, kdo nějak přispěje, je hodně důležitý. Snažím se podle svých možností pomoci, protože vím, co to pro staré nebo nemocné lidi znamená, když jsou třeba díky našemu vystoupení vytrženi z každodenního ústavního stereotypu. V tomto ohledu si velmi vážím svých kolegů a přátel, kteří do toho se mnou jdou. K tomuhle postoji člověk dojde až v určitém věku, kdy nad věcmi začne jinak přemýšlet. Snažím se k tomu vést i děti – své žáky –, aby se stáří nebály.

Byla jste i u vzniku Nadačního fondu Harmonie. S myšlenkou na jeho založení přišla v roce 2009 Milada Cholujová, která chtěla přinést do České republiky sociálně preventivní hudební vzdělávací aktivity pro děti ze slabších sociálních vrstev podle vzoru jihoamerické El Sistema. Toužila po tom tento systém převést k nám domů, což se jí podařilo. Je tu ovšem jeden problém: zatímco ve Venezuele hradil náklady na tuto činnost stát, u nás nikoliv, a z velké části hradila náklady Milada Cholajová ze svých prostředků. Nevím, jak je tomu dnes – je to otázka sponzorů. A také přesnějšího zaměření na cílovou skupinu. Ve Venezuele, odkud El Sistema pochází, byly její aktivity zaměřené na prevenci dětské kriminality ve velmi chudých oblastech. Ovšem co je v České republice slabší sociální vrstva? Jen málokdo by se k tomuto zařazení chtěl přihlásit. A tak nám „zbyly“ většinou romské děti. Dnes tento program zdarma navštěvují děti bez ohledu na rodinné či sociální zázemí. Myslím, že v tomto směru by bylo třeba projekt dotáhnout do konce – zaměřit se na dětskou kriminalitu, přenést ho do ohroženějších lokalit, například do severních Čech, Mostu a podobně. Ovšem všechno se zase točí kolem peněz, protože je třeba zaplatit kvalitní učitele, nástroje... Takovéhle aktivity však mají velký význam! ■

foto Václav Hodina